

Justificare

Proiectul de față și-a propus clarificarea de ansamblu a unei discipline care încă își caută identitatea: Comunicarea interculturală. Cadrul general fiind fixat, s-au urmărit patru direcții, structurate pe două niveluri: perspectiva istorică a disciplinei, provocările sistemice ridicate de juxtapunerea comunicării și culturii, o perspectivă antropologică (realizată și din prisma politicilor culturale) și, respectiv, aspecte problematice ale disciplinei. Acesta ar constitui primul nivel, unul teoretic, al demersului de față. Cel de-al doilea nivel îl reprezintă studiile de caz, prin care s-a urmărit atât apropierea de spațiul european (cazurile fiind: Irlanda, Provincia Kosovo, Relațiile franco-germane și România-Moldova) cât și capacitatea de aplicare a instrumentarului dobândit din demersul teoretic.

S-a dorit ca sursele folosite în cazul proiectului de față să fie cât mai actuale, însă, din cauze obiective, acest lucru nu a putut fi realizat pe deplin. Sursele au fost selectate de cei care au elaborat corpul prezentei lucrări, atât din perspectivele tipului de demers asumat, cât și conform competențelor de limbă străină, nu în ultimul rând și în funcție de înclinațiile personale.

Trei niveluri ale Comunicării interculturale se conturează: cognitiv (teoretic), instrumental și afectiv (chiar și numai la nivel de voință), ultimul dintre aceste niveluri fiind afirmat ca necesitate implicită pentru existența însăși a unei situații de comunicare interculturală conștientă.

Privită din exterior, lucrarea suferă de o lipsă de coeziune, cea privind abordarea stilistică fiind cea mai evidentă. Prin scopul unitar însă, cel puțin la nivel de deziderat, s-a dorit coagularea întregului demers către o tendință centripetă care să contracareze o difuziune exagerată a implicațiilor teoretice pe care Comunicarea Interculturală le presupune intrinsec. Riscul de a ignora anumite aspecte este unul real, pe care însă nici extinderea exhaustivă nu-l poate elimina.

Vivacitatea Comunicării interculturale este un fapt ce trebuie asumat, constantele acesteia fiind invarianții afectivi ce acoperă la rândul lor un registru foarte larg, de la factori ce țin de voință la factorii ce țin de iubirea aproapelui (o formulare ce ni se pare atât de esențială omului, încât ar fi o greșeală să o ocolim, dintr-o prejudecată a unui trend pseudo-științific ușor de observat), deci greu cuantificabili.

Concluzionând, vom spune că fiind conștienți de lipsurile și limitele unui astfel de demers (singular deocamdată în România, după știința noastră), Departamentul-Catedra UNESCO pentru schimburi interculturale și interreligioase își va îndrepta în continuare eforturile atât către edificarea disciplinei Comunicare interculturală, cât și către aplicarea necesară a instrumentelor acesteia în contextul diversității culturale, diversitate ce oferă doar ea condițiile necesare ale unei apartenențe suprastructurale la spiritul umanității înseși.

Autorii